

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 11ης Ιουλίου 2002 *

Στην υπόθεση C-96/00,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Oberster Gerichtshof (Αυστρία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της κινηθείσας ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου διαδικασίας από τον

Rudolf Gabriel,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, αριθ. 1 και 3, καθώς και 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, C 15, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους F. Macken, πρόεδρο τμήματος, C. Gulmann, R. Schintgen (εισηγητή), B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο R. Gabriel, εκπροσωπούμενος από τον A. Klauser, Rechtsanwalt,
- η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον H. Dossi,
- η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον R. Wagner,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον J. L. Iglesias Buhigues, επικουρούμενο από τον B. Wägenbauer, Rechtsanwalt,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του R. Gabriel, εκπροσωπούμενου από τον A. Klauser, και της Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από την A.-M. Rouchaud, επικουρούμενη από τον B. Wägenbauer, κατά τη συνεδρίαση της 11ης Οκτωβρίου 2001,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 13ης Δεκεμβρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2000, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Μαρτίου 2000, το Oberster Gerichtshof υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση των αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία των άρθρων 5, αριθ. 1 και 3, καθώς και 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας

Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας (ΕΕ 1997, C 15, σ. 1), (στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών).

- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκλυψε στο πλαίσιο διαδικασίας την οποία είχε κινήσει ενώπιον του Oberster Gerichtshof ο R. Gabriel, Αυστριακός υπήκοος, κάτοικος Βιέννης (Αυστρία), με σκοπό να προσδιοριστεί ποιο είναι το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο να κρίνει την αγωγή την οποία προτίθεται να ασκήσει, εντός του κράτους της κατοικίας του, κατά εταιρίας πωλήσεως δι' αλληλογραφίας εγκατεστημένης στη Γερμανία.

Νομικό πλαίσιο

Η Σύμβαση των Βρυξελλών

- 3 Η Σύμβαση των Βρυξελλών περιλαμβάνει κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας στον τίτλο II, ο οποίος αποτελείται από τα άρθρα 2 έως 24.

- 4 Το άρθρο 2, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το οποίο ανήκει στον τίτλο II, τμήμα 1, που επιγράφεται «Γενικές διατάξεις», ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων της παρούσας συμβάσεως, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αυτού, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

- 5 Το άρθρο 3, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το οποίο περιλαμβάνεται στο ίδιο τμήμα, ορίζει:

«Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου συμβαλλόμενου κράτους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 6 του παρόντος τίτλου.»

- 6 Τα άρθρα 5 έως 18 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, που συναποτελούν τα τμήματα 2 έως 6 του τίτλου II αυτής, θέτουν κανόνες ειδικής, υποχρεωτικής ή αποκλειστικής δικαιοδοσίας.

- 7 Έτσι, κατά το άρθρο 5, το οποίο περιλαμβάνεται στο επιγραφόμενο «Ειδικές βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας» τμήμα 2 του τίτλου II της Συμβάσεως των Βρυξελλών:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους μπορεί να εναχθεί σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος:

1. ως προς διαφορές εκ συμβάσεως, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου εκπληρώθηκε ή οφείλει να εκπληρωθεί η παροχή [...]

[...]

3. ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός:

[...]».

- 8 Υπό τον ίδιο τίτλο II της Συμβάσεως των Βρυξελλών, τα άρθρα 13 και 14 αυτής ανήκουν στο τμήμα 4, που επιγράφεται «Διεθνής δικαιοδοσία σε συμβάσεις καταναλωτών».

9 Το άρθρο 13 της Συμβάσεως των Βρυξελλών έχει ως εξής:

«Σε συμβάσεις που ο σκοπός τους μπορεί να θεωρηθεί ξένος προς την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που τις καταρτίζει, και που αποκαλείται στη συνέχεια “καταναλωτής”, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του παρόντος τμήματος, με την επιφύλαξη του άρθρου 4 και του άρθρου 5, σημείο 5:

1. όταν πρόκειται για πώληση ενσωμάτων κινητών με τμηματική καταβολή του τμήματος, ή
2. όταν πρόκειται για δάνειο με σταδιακή εξόφληση ή για άλλη πιστωτική συναλλαγή συνδεδεμένη με τη χρηματοδότηση αγοράς ενσωμάτων κινητών, ή
3. για κάθε άλλη σύμβαση που έχει ως αντικείμενο παροχή υπηρεσιών ή προμήθεια ενσωμάτων κινητών αν:

α) πριν από την κατάρτιση της συμβάσεως, έγινε στο κράτος της κατοικίας του καταναλωτή ειδική προσφορά ή διαφήμιση,

και

β) ο καταναλωτής ολοκλήρωσε στο κράτος αυτό τις απαραίτητες για την κατάρτιση της συμβάσεως πράξεις.

Όταν ο αντισυμβαλλόμενος του καταναλωτή δεν έχει κατοικία στο έδαφος συμβαλλόμενου κράτους, αλλά διαθέτει υποκατάστημα, πρακτορείο ή εγκατάσταση σε συμβαλλόμενο κράτος, θεωρείται, ως προς τις διαφορές τις σχετικές με την εκμετάλλευσή τους, ότι έχει την κατοικία του στο έδαφος του κράτους αυτού.

Το παρόν τμήμα δεν εφαρμόζεται στις συμβάσεις μεταφοράς.»

- 10 Κατά το άρθρο 14, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών:

«Η αγωγή καταναλωτή κατά του αντισυμβαλλόμενου μπορεί να ασκηθεί είτε ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο αντισυμβαλλόμενος, είτε ενώπιον των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου κράτους στο έδαφος του οποίου έχει την κατοικία του ο καταναλωτής.»

- 11 Από τον κανόνα αυτόν περί διεθνούς δικαιοδοσίας χωρεί παρέκκλιση μόνον υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 15 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το οποίο επίσης περιλαμβάνεται στο τμήμα 4 του τίτλου II αυτής.

Οι οικείες εθνικές διατάξεις

- 12 Κατά το άρθρο 28, πρώτο εδάφιο, αριθ. 1, του αυστριακού νόμου της 1ης Αυγούστου 1895, περί της καθ' ύλην και κατά τόπον αρμοδιότητας των τακτικών δικαστηρίων σε αστικές υποθέσεις (Jurisdiktionsnorm, RGBI. 111), όταν τα αυστριακά δικαστήρια έχουν μεν διεθνή δικαιοδοσία κατ' εφαρμογήν διεθνούς συμβάσεως,

πλην όμως το κατά τόπον αρμόδιο αυστριακό δικαστήριο δεν προκύπτει ούτε από τους κανόνες του εν λόγω νόμου ούτε από καμμία άλλη διάταξη, το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο ορίζει, κατ' αίτηση διαδίκου, μεταξύ των δικαστηρίων που είναι καθ' ύλην αρμόδια προς εκδίκαση αστικής διαφοράς, το Oberster Gerichtshof.

- 13 Δεν αμφισβητείται ότι η Σύμβαση των Βρυξελλών είναι διεθνής σύμβαση κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.
- 14 Το άρθρο 5j του αυστριακού νόμου περί προστασίας των καταναλωτών (BGBl. I, 1979, σ. 140) έχει ως εξής:

«Επιχειρήσεις οι οποίες αποστέλλουν σε συγκεκριμένο καταναλωτή υποσχέσεις κέρδους (Gewinnzusagen) ή άλλα παρόμοια μηνύματα που, ως εκ της μορφής τους, δημιουργούν την εντύπωση ότι ο καταναλωτής έχει κερδίσει ορισμένο βραβείο οφείλουν να παράσχουν στον καταναλωτή το εν λόγω βραβείο· αυτό μπορεί να απαιτηθεί και δικαστικώς.»

- 15 Η διάταξη αυτή προστέθηκε στον νόμο περί προστασίας των καταναλωτών μέσω του άρθρου 4 του αυστριακού νόμου περί εξ αποστάσεως συμβάσεων (BGBl. I, 1999, σ. 185), κατά τη μεταφορά στο αυστριακό δίκαιο της οδηγίας 97/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαΐου 1997, για την προστασία των καταναλωτών κατά τις εξ αποστάσεως συμβάσεις (ΕΕ 1997, L 144, σ. 19).
- 16 Η εν λόγω διάταξη τέθηκε σε ισχύ την 1η Οκτωβρίου 1999.

- 17 Όπως διευκρινίζει με την περί παραπεμπτική του διάταξη το Oberster Gerichtshof, σκοπός του εν λόγω άρθρου 5j είναι να παράσχει στον καταναλωτή — ο οποίος παραπλανήθηκε ως εκ του ότι ο επαγγελματίας απευθύνθηκε ονομαστικά σ' αυτόν, προκαλώντας του την εντύπωση ότι είχε κερδίσει κάποιο βραβείο, ενώ το αληθές περιεχόμενο της συναλλαγής εξηγείται με μικρά στοιχεία ή σε κάποιο σημείο της αλληλογραφίας λίγο εμφανές και με δυσνόητη διατύπωση — έννομη αξίωση, ώστε να επιδιώξει δικαστικώς την εκτέλεση μιας τέτοιας «υποσχέσεως κέρδους».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

- 18 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η Schlank & Schick GmbH (στο εξής: Schlank & Schick), εταιρία γερμανικού δικαίου εγκατεστημένη στο Lindau (Γερμανία), ασκεί δραστηριότητες δι' αλληλογραφίας πωλήσεως εμπορευμάτων, ιδίως στη Γερμανία, Αυστρία, Γαλλία, Βέλγιο και Ελβετία.
- 19 Τον Οκτώβριο του 1999, ο R. Gabriel έλαβε, στην ιδιωτική του διεύθυνση και με κλειστό φάκελο, διάφορες επιστολές ονομαστικώς απευθυνόμενες σ' αυτόν, προερχόμενες από την Schlank & Schick, που, όπως ισχυρίζεται, του δημιουργούσαν την πεποίθηση ότι, κατόπιν κληρώσεως, είχε κερδίσει ποσό 49 700 αυστριακών σελινιών (ATS) και ότι μπορούσε απλώς να απαιτήσει αυτό το ποσό, υπό τον μόνον όρο ότι θα παρήγγελλε ταυτόχρονα από την εν λόγω εταιρία εμπορεύματα ελαχίστης αξίας 200 ATS, τα οποία μπορούσε να επιλέξει από έναν κατάλογο συμπληρώνοντας ένα δελτίο παραγγελίας, αμφότερα συνημμένα στις εν λόγω επιστολές.
- 20 Στις επιστολές αυτές ανεγράφοντο, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Αγαπητέ κύριε Rudolf Gabriel, ακόμα δεν έχετε ζητήσει τα χρήματα που δικαιούσθε. [...] Θέλετε, αλήθεια, να χάσετε τα λεφτά σας; [...] Διατηρείτε ακόμα το δικαίωμά σας, πρέπει όμως να ενεργήσετε πολύ γρήγορα. Στη συνημμένη επιστολή του European Credit δίνονται ακριβέστερες εξηγήσεις για όλα. [...] Υστερόγραφο: Ως απόδειξη για σας, κύριε

Gabriel, επισυνάπτω την απόδειξη πληρωμής. Δικαιούσθε να λάβετε κατά 100 % τα χρήματά σας, υπό τον όρον ότι θα παραγγείλετε και εμπορεύματα, χωρίς υποχρέωση αγοράς.»

- 21 Ένα έγγραφο συνημμένο στις παραπάνω επιστολές, υπό την επωνυμία «European Credit» και επιγραφόμενη «Επίσημη επιβεβαίωση πληρωμής» και στην οποία ήταν συνημμένο αντίγραφο μας «αποδείξεως εξοφλήσεως», καθώς και ένα ομοίωμα «βιβλιαρίου αποταμιεύσεως», που έφεραν αμφότερα το όνομα του R. Gabriel και το ποσό των 49 700 ATS, ανέφερε τα εξής: «Αγαπητέ κύριε Rudolf Gabriel, με την παρούσα, σας επιβεβαιώνουμε και πάλι ότι πληρώθηκε στον λογαριασμό μας χρηματικό ποσό συνολικού ύψους 49 700 ATS. Επισυνάπτουμε, ειδικά για σας, αντίγραφο εξοφλητικής αποδείξεως. Για να λάβετε ό,τι κερδίσατε και να επιταχύνετε την καταβολή του ποσού των 49 700 ATS, αρκεί να μας επιστρέψετε το αντίγραφο της εξοφλητικής αποδείξεως μαζί με τη δοκιμαστική σας παραγγελία χωρίς υποχρέωση αγοράς. [...] Κανένα εμπόδιο δεν υπάρχει πλέον στην καταβολή. Για να μπορέσετε να λάβετε τα λεφτά σας το ταχύτερο δυνατόν, σας αποστέλλω απλώς μια επιταγή αφού λάβω την εξοφλητική απόδειξη. Μπορείτε τότε να την εισπράξετε, όπως επιθυμείτε, στο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της επιλογής σας.»
- 22 Από διάφορες, όμως, αναφορές τυπωμένες με αρκετά μικρούς χαρακτήρες, που βρίσκονται εν μέρει στην οπίσθια όψη των εγγράφων που απεστάλησαν στον R. Gabriel, προκύπτει ότι το ποσό των 49 700 ATS δεν αποτελούσε ανεπιφύλακτη υπόσχεση κέρδους εκ μέρους της Schlank & Schick.
- 23 Έτσι, στην οπίσθια όψη της επιστολής της «European Credit» διευκρινιζόταν, μεταξύ άλλων, υπό την επικεφαλίδα «Όροι απονομής», ότι η συμμετοχή στο «κερδοφόρο παιχνίδι», που διεπόταν από το γερμανικό δίκαιο, εξηρτάτο από τη «δοκιμαστική παραγγελία χωρίς υποχρέωση αγοράς», ότι η προθεσμία για την «ενέργεια» αυτή έληγε στις 30 Νοεμβρίου 1999 και ότι αποκλειόταν κάθε προσφυγή στη δικαιοσύνη. Αναφερόταν ακόμη ότι η κλήρωση είχε γίνει από την εταιρία πωλήσεων δι' αλληλογραφίας, ότι τα χρηματικά βραβεία υποδιαιρούνταν σε «δόσεις», καταβαλλόμενες τμηματικά, ανάλογα προς τον αριθμό των αντιγράφων αποδείξεων εξοφλήσεως που θα επιστρέφονταν στον διοργανωτή μαζί με το δελτίο παραγγελίας δεόντως συμπληρωμένο, και ότι, για λόγους κόστους, αξιούμενα ποσά κατώτερα των 35 ATS δεν θα κατεβάλλοντο, αλλά θα περιελαμβάνοντο σε μεταγενέστερη κλήρωση.

- 24 Ο R. Gabriel συμπλήρωσε προσηκόντως και επέστρεψε στην Schlank & Schick τα απαιτούμενα έγγραφα για να απαιτήσει το υπεσχημένο κέρδος και συνήψε από τον κατάλογο της εταιρίας αυτής παραγγελία ειδών αξίας άνω των απαιτουμένου ορίου των 200 ATS.
- 25 Ως εκ τούτου, η εταιρία τού παρέδωσε τα παραγγελθέντα εμπορεύματα, χωρίς όμως να του διαθέσει το ποσό των 49 700 ATS που ο Gabriel ισχυρίζεται πως είχε κερδίσει.
- 26 Κατά συνέπεια, ο R. Gabriel αποφάσισε να ασκήσει αγωγή ζητώντας να υποχρεωθεί η Schlank & Schick να του καταβάλει το εν λόγω ποσό, συν τόκους και δικαστικά έξοδα, βάσει του άρθρου 5j του αυστριακού νόμου περί προστασίας των καταναλωτών.
- 27 Επιθυμώντας να ασκήσει την αγωγή αυτή στην Αυστρία — στην επικράτεια της οποίας κατοικεί — βάσει του άρθρου 14, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, θεωρώντας όμως ότι το αυστριακό δίκαιο δεν περιέχει καμμία διάταξη που να προσδιορίζει το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο προς εκδίκασή της, ο R. Gabriel, πριν ασκήσει την επί της ουσίας αγωγή του, ζήτησε από το Oberster Gerichtshof να ορίσει το δικαστήριο αυτό κατ' εφαρμογήν του άρθρου 28, πρώτο εδάφιο, αριθ. 1, του αυστριακού νόμου της 1ης Αυγούστου 1895.
- 28 Το Oberster Gerichtshof θεωρεί ότι, ναι μεν η αγωγή που προτίθεται να ασκήσει ο Gabriel φαίνεται να καλύπτεται από το άρθρο 5j του αυστριακού νόμου περί προστασίας των καταναλωτών, το αν όμως πρέπει να δεχθεί το αίτημά του να ορίσει το κατά τόπον αρμόδιο εθνικό δικαστήριο εξαρτάται από το είδος της αγωγής που ο αιτών της κύριας δίχης προτίθεται να ασκήσει κατά της Schlank & Schick.

- 29 Συγκεκριμένα, αν η αγωγή αυτή αφορά σύμβαση συναφθείσα από καταναλωτή, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, τού είναι απαραίτητο να ορίσει το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, διότι η Σύμβαση των Βρυξελλών επιτρέπει απλώς στον καταναλωτή να φέρει τη διαφορά ενώπιον δικαστηρίου του συμβαλλομένου κράτους όπου κατοικεί, χωρίς όμως και να προσδιορίζει ευθέως ποιο δικαστήριο του κράτους αυτού είναι αρμόδιο να κρίνει τη διαφορά.
- 30 Αντιθέτως, η εκκρεμής ενώπιον του Oberster Gerichtshof αίτηση θα ήταν άνευ αντικειμένου στην περίπτωση κατά την οποία η έννομη αξίωση του R. Gabriel ήταν συμβατικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 5, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ή δικαιοπρακτικής ή οιονεί δικαιοπρακτικής φύσεως, κατά την έννοια του αριθμού 3 του ίδιου άρθρου, διότι οι διαταξεις αυτές ορίζουν επακριβώς το κατά τόπον αρμόδιο δικαστήριο, που είναι, στη μεν πρώτη περίπτωση, το του τόπου εκπληρώσεως της παροχής, στη δε δεύτερη, το του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός.
- 31 Θεωρώντας ότι, υπ' αυτές τις συνθήκες, η απάντηση στην αίτηση του R. Gabriel εξαρτάται από την ερμηνεία της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το Oberster Gerichtshof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Αποτελεί η αξίωση που παρέχει στους καταναλωτές το άρθρο 5j του αυστριακού Konsumentenschutzgesetz (νόμου περί προστασίας των καταναλωτών) [...], όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του αυστριακού Fernabsatz-Gesetz (νόμου περί των εξ αποστάσεως πωλήσεων) [...], να μπορούν δηλαδή να απαιτούν δικαστικώς από τους επιχειρηματίες το βραβείο που φαινομενικά κέρδισαν, οσάκις οι τελευταίοι αποστέλλουν (απέστειλαν) υπόσχεση κέρδους ή άλλα παρόμοια

μηνύματα σε συγκεκριμένο καταναλωτή και δημιουργούν (δημιούργησαν) την εντύπωση, ως εκ της μορφής τους, ότι ο καταναλωτής κέρδισε ορισμένο βραβείο,

1) συμβατική αξίωση κατά το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3,

ή

2) συμβατική αξίωση κατά το άρθρο 5, αριθ. 1,

ή

3) αξίωση εξ αδικοπραξίας κατά το άρθρο 5, αριθ. 3,

της Συμβάσεως των Βρυξελλών [...];»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 32 Εν όψει του πραγματικού πλαισίου της υποθέσεως της κύριας δίκης, το υποβαλλόμενο ερώτημα πρέπει να γίνει νοητό ότι ερωτά κατ' ουσίαν αν οι περί δικαιοδοσίας κανόνες της Συμβάσεως των Βρυξελλών πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η έννομη αξίωση του καταναλωτή να υποχρεωθεί, εντός συμβαλλομένου κράτους

στην επικράτεια του οποίου κατοικεί και κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας του κράτους αυτού, μια εγκατεστημένη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος εταιρία πωλήσεων δι' αλληλογραφίας να του προσπορίσει κέρδος, όταν η εταιρία αυτή του είχε αποστείλει ονομαστική επιστολή που έδινε την εντύπωση ότι θα του απονεμηθεί βραβείο υπό τον όρον ότι θα παραγγείλει εμπορεύματα ορισμένης αξίας, το κέρδος όμως αυτό δεν προσπορίζεται στον καταναλωτή, παρ' όλον ότι αυτός συνήψε όντως, εντός του κράτους της κατοικίας του, την παραγγελία, είναι συμβατικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 5, αριθ. 1, ή κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών ή αν είναι δικαιοπρακτικής ή οιονεί δικαιοπρακτικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 5, αριθ. 3, αυτής.

33 Για να δοθεί απάντηση στο αναδιατυπωμένο κατ' αυτόν τον τρόπο ερώτημα, πρέπει προκαταρκτικώς να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η καλυπτόμενη από το άρθρο 5, αριθ. 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών έννοια της ενοχής εξ αδικοπραξίας ή εξ οιονεί αδικοπραξίας περιλαμβάνει κάθε απαίτηση με την οποία τίθεται ζήτημα ευθύνης του εναγομένου και δεν αφορά διαφορές εκ συμβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της ίδιας συμβάσεως (βλ. ιδίως αποφάσεις της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, 189/87, Καλφέλης, Συλλογή 1988, σ. 5565, σκέψη 17· της 26ης Μαρτίου 1992, C-261/90, Reichert και Kockler, Συλλογή 1992, σ. I-2149, σκέψη 16, και της 27ης Οκτωβρίου 1998, C-51/97, Réunion Européenne κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-6511, σκέψη 22).

34 Επομένως, εκείνο που πρέπει πρώτα να ερευνηθεί είναι αν μια αξίωση σαν την επίδικη της κύριας δίκης έχει συμβατικό χαρακτήρα.

35 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 5, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών αφορά τις ενοχές εκ συμβάσεως εν γένει, ενώ το άρθρο 13 αυτής αφορά ειδικότερα διάφορα είδη συμβάσεων συναπτομένων από καταναλωτή.

- 36 Εφόσον, δηλαδή, το άρθρο 13 της Συμβάσεως των Βρυξελλών συνιστά *lex specialis* έναντι του άρθρου 5, αριθ. 1, αυτής, πρέπει προηγουμένως να προσδιοριστεί αν μια αξίωση που εμφανίζει τα χαρακτηριστικά που περιγράφονται με το προδικαστικό ερώτημα, όπως αναδιατυπώθηκε, μπορεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της πρώτης από τις δύο αυτές διατάξεις.
- 37 Κατά πάγια νομολογία, οι περιεχόμενες στο άρθρο 13 της Συμβάσεως των Βρυξελλών έννοιες πρέπει να ερμηνεύονται αυτοτελώς, αναγόμενες κυρίως στο σύστημα και στους στόχους της Συμβάσεως, ώστε να της αποδίδουν πλήρη αποτελεσματικότητα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 21ης Ιουνίου 1978, 150/77, *Bertrand*, Συλλογή τόμος 1978, σ. 441, σκέψεις 14 έως 16 της 19ης Ιανουαρίου 1993, C-89/91, *Shearson Lehman Hutton*, Συλλογή 1993, σ. I-139, σκέψη 13 της 3ης Ιουλίου 1997, C-269/95, *Benincasa*, Συλλογή 1997, σ. I-3767, σκέψη 12, και της 27ης Απριλίου 1999, C-99/96, *Mietz*, Συλλογή 1999, σ. I-2277, σκέψη 26).
- 38 Η διάταξη αυτή, όπως προκύπτει από το γράμμα της, εφαρμόζεται μόνον όταν, γενικώς, η αγωγή συναρτάται προς σύμβαση την οποία έχει συνάψει ο καταναλωτής για σκοπό ξένο προς την επαγγελματική του δραστηριότητα.
- 39 Από τη διατύπωση αυτή, καθώς και από τη λειτουργία του ειδικού καθεστώτος που θεσπίζεται με τις διατάξεις του τίτλου II, τμήμα 4, της Συμβάσεως των Βρυξελλών και που είναι η εξασφάλιση πρόσφορης προστασίας του καταναλωτή — που, ως συμβαλλόμενος, λογίζεται οικονομικώς ασθενέστερος και νομικώς απειρότερος του επαγγελματία αντισυμβαλλομένου του —, προκύπτει ότι οι εν λόγω διατάξεις αφορούν μόνον τον ιδιώτη τελικό καταναλωτή, που δεν επιδίδεται σε εμπορικές ή επαγγελματικές δραστηριότητες, που συνδέεται με σύμβαση έχουσα μία από τις τρεις μορφές που απαριθμούνται στο άρθρο 13 της Συμβάσεως των Βρυξελλών και που είναι άλλωστε αυτοπροσώπως διάδικος, σύμφωνα με το άρθρο 14 αυτής (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Shearson Lehman Hutton*, σκέψεις 19, 20, 22 και 24).
- 40 Προκειμένου ειδικότερα περί συμβάσεως παροχής υπηρεσιών — πλην της συμβάσεως μεταφοράς, η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 13, τρίτο εδάφιο, της Συμ-

βάσεως των Βρυξελλών, αποκλείεται του πεδίου εφαρμογής του τμήματος 4 του τίτλου II αυτής — ή περί προμηθείας ενσωμάτων κινητών, συμβάσεως στην οποία αναφέρεται το άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, η διάταξη αυτή ορίζει δύο πρόσθετες προϋποθέσεις εφαρμογής, ότι δηλαδή, πριν από την κατάρτιση της συμβάσεως, έγινε στο κράτος της κατοικίας του καταναλωτή ειδική προσφορά ή διαφήμιση, και ότι ο καταναλωτής ολοκλήρωσε στο κράτος αυτό τις απαραίτητες για την κατάρτιση της συμβάσεως πράξεις.

- 41 Όπως προκύπτει από την έκθεση Schlosser σχετικά με τη Σύμβαση προσχωρήσεως του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας στη Σύμβαση των Βρυξελλών (JO 1979, C 59, σ. 71, 118), οι δύο αυτές σωρευτικές προϋποθέσεις σκοπό έχουν να εγγυηθούν την ύπαρξη στενών δεσμών μεταξύ της οικείας συμβάσεως και του κράτους στο έδαφος του οποίου κατοικεί ο καταναλωτής.
- 42 Όσον αφορά την έννοια των όρων που χρησιμοποιούνται σ' αυτές τις προϋποθέσεις, ο Schlosser παραπέμπει στην έκθεση των Giuliano και Lagarde σχετικά με τη σύμβαση σχετικά με το εφαρμοστέο στις συμβατικές ενοχές δίκαιο (JO 1980, C 282, σ. 1), σύμβαση που άνοιξε προς υπογραφή στη Ρώμη στις 19 Ιουνίου 1980 (JO 1980, L 266, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση της Ρώμης), δεδομένου ότι το άρθρο 5 αυτής, σχετικά με τις συναπτόμενες από καταναλωτές συμβάσεις, περιέχει στην παράγραφο 2, πρώτη περίπτωση, δύο προϋποθέσεις που χρησιμοποιούν ταυτόσημους όρους με εκείνους του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, στοιχεία α' και β', της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 43 Από την έκθεση των Giuliano και Lagarde προκύπτει ότι η εν λόγω διάταξη της Συμβάσεως της Ρώμης σκοπό έχει να καλύψει τις καταστάσεις όπου ο έμπορος έχει προβεί σε ενέργειες για να προτείνει προς πώληση ενσώματα κινητά ή υπηρεσίες στη χώρα στην οποία διαμένει ο καταναλωτής και ειδικότερα τις πωλήσεις δι' αλληλογραφίας και τις πωλήσεις κατ' οίκον (βλ. προαναφερθείσα έκθεση, σ. 23 και 24).

- 44 Οι όροι «διαφήμιση» και «ειδική προσφορά», που μνημονεύονται στην πρώτη από τις δύο αυτές προϋποθέσεις που είναι κοινές στις Συμβάσεις των Βρυξελλών και της Ρώμης, αφορούν κάθε μορφή διαφημίσεως που γίνεται στο συμβαλλόμενο κράτος όπου κατοικεί ο συμβαλλόμενος και που είτε διοχετεύεται γενικά, μέσω του Τύπου, του ραδιοφώνου, της τηλεοράσεως, του κινηματογράφου ή με οποιοδήποτε άλλο μέσο, είτε απευθύνεται απευθείας, π.χ. μέσω καταλόγων που αποστέλλονται ειδικά στο έδαφος του εν λόγω κράτος, καθώς και προτάσεις συνάψεως δικαιοπραξίας υποβαλλόμενες ατομικά στον καταναλωτή, ιδίως μέσω πράκτορα ή πλανοδίου πωλητή.
- 45 Ως προς τη δεύτερη από αυτές τις προϋποθέσεις, η έκφραση «απαραίτητες για την κατάρτιση της συμβάσεως πράξεις» αφορά κάθε γραπτή πράξη η οποιαδήποτε ενέργεια στην οποία προβαίνει ο καταναλωτής εντός του κράτους της κατοικίας του και που εκδηλώνει τη βούλησή του να ανταποκριθεί στην πρόταση του επαγγελματία.
- 46 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όλες αυτές οι προϋποθέσεις είναι παρούσες σε μια συναλλαγή όπως η της κύριας δίκης.
- 47 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι ο Gabriel έχει την ιδιότητα του ιδιώτη τελικού καταναλωτή, που καλύπτεται από το άρθρο 13, τρίτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, καθ' όσον, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, παρήγγειλε τα προταθέντα από την Schlank & Schick εμπορεύματα προς ατομική του χρήση, χωρίς η πράξη αυτή να έχει καμμία σχέση με την επαγγελματική του δραστηριότητα.
- 48 Δεύτερον, σε μια κατάσταση όπως η της κύριας δίκης, ο καταναλωτής και ο επαγγελματίας πωλητής συνδέονται αναμφισβήτητα με συμβατική σχέση, άπαξ ο Gabriel παρήγγειλε προσφερόμενα από την Schlank & Schick εμπορεύματα, εκδηλώνοντας έτσι την αποδοχή της προτάσεως — και όλων των συναφών προς αυτήν όρων — την οποία η εν λόγω εταιρία του είχε απευθύνει προσωπικώς.

- 49 Επί πλέον, αυτή η σύμπτωση βουλήσεων μεταξύ των δύο μερών γέννησε αμοιβαίες και αλληλένδετες υποχρεώσεις, στο πλαίσιο συμβάσεως που έχει ακριβώς αντικείμενο περιγραφόμενο στο άρθρο 13, τρίτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.
- 50 Έτσι, προκειμένου περί συναλλαγής όπως η της κύριας δίκης, η εν λόγω σύμβαση αφορά ειδικότερα την προμήθεια, μέσω πώλησεως δι' αλληλογραφίας, ενσωμάτων κινητών, τα οποία ο καταναλωτής παρήγγειλε βάσει προτάσεως του πωλητή και έναντι του ορισθέντος απ' αυτόν τιμήματος.
- 51 Τρίτον, οι δύο ειδικές προϋποθέσεις που απαριθμούνται στο άρθρο 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, στοιχεία α' και β', της Συμβάσεως των Βρυξελλών επίσης πληρούνται.
- 52 Ειδικότερα, αφενός μεν, ο πωλητής απευθύνθηκε στον καταναλωτή, εντός του συμβαλλομένου κράτους της κατοικίας του τελευταίου, αποστέλλοντας του διάφορες ονομαστικές επιστολές, στις οποίες ήταν συνημμένος κατάλογος πώλησεων και δελτίο παραγγελίας, για να τον ωθήσει να συνάψει, βάσει των προτάσεων αυτών και των συναφών όρων, σύμβαση, αφετέρου δε, κατόπιν των επιστολών αυτών, ο καταναλωτής προέβη, εντός του κράτους αυτού, στις αναγκαίες προς σύναψη της συμβάσεως ενέργειες, προβαίνοντας σε παραγγελία του απαιτούμενου από τον πωλητή ύψους και αποστέλλοντας στον τελευταίο το δελτίο παραγγελίας με αντίγραφο της «εξοφλητικής αποδείξεως».
- 53 Υπ' αυτές τις συνθήκες, όταν επαγγελματίας πωλητής αποστέλλει κατ' οίκον στον καταναλωτή μία ή περισσότερες επιστολές, με τις οποίες τον καλεί να παραγγείλει τα προσφερόμενα προς πώληση εμπορεύματα υπό τους όρους που ο ίδιος ορίζει, ο δε καταναλωτής συνάπτει όντως παραγγελία, εντός του συμβαλλομένου κράτους της κατοικίας του, η αγωγή του καταναλωτή έναντι του πωλητή για να του παράσχει το

βραβείο που εφέρετο ότι κέρδισε πηγάζει από σύμβαση συναπτόμενη από καταναλωτή κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

- 54 Όπως προκύπτει, πράγματι, από τη δικογραφία την οποία διαθέτει το Δικαστήριο, η έννομη αξίωση του καταναλωτή συνδέεται άρρηκτα προς τη συναφθείσα μεταξύ των μερών σύμβαση, κατά το μέτρο που, σε μια κατάσταση όπως η της κύριας δίκης, η αλληλογραφία την οποία απέστειλε στον καταναλωτή ο επαγγελματίας δημιουργεί αδιάρρηκτη σχέση μεταξύ της υποσχέσεως κέρδους και της παραγγελίας εμπορευμάτων, παραγγελίας την οποία ο πωλητής εμφάνισε ως προαπαιτούμενο για την παροχή του υπεσχημένου κέρδους, με σκοπό ακριβώς να ωθήσει τον καταναλωτή να συνάψει σύμβαση. Περαιτέρω, ο καταναλωτής, αφενός μεν, συνήψε τη σύμβαση αγοράς εμπορευμάτων κυρίως, αν όχι αποκλειστικώς, λόγω της προτάσεως του πωλητή που περιείχε υπόσχεση κέρδους αξίας που υπερέβαινε κατά πολύ το ελάχιστο απαιτούμενο ποσό παραγγελίας, αφετέρου δε, τήρησε όλες τις ορισθείσες από τον επαγγελματία προϋποθέσεις, αποδεχόμενος έτσι στο σύνολό της την πρότασή του.
- 55 Κατά συνέπεια, η αγωγή, με την οποία ο καταναλωτής ζητεί, εντός του συμβαλλομένου κράτους στο έδαφος του οποίου κατοικεί, να υποχρεωθεί μια εγκατεστημένη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος εταιρία πωλήσεων δι' αλληλογραφίας να παράσχει το βραβείο που φέρεται ότι κέρδισε, πρέπει να μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου που είναι αρμόδιο και επί της συμβάσεως την οποία συνήψε ο εν λόγω καταναλωτής.
- 56 Ειδικότερα, δεν μπορεί να γίνει δεκτή μια ερμηνεία του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών σύμφωνα με την οποία ορισμένες μεν αξιώσεις εκ της συναφθείσας από τον καταναλωτή συμβάσεως εμπίπτουν στους κανόνες περί δικαιοδοσίας των άρθρων 13 έως 15 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ενώ άλλες αξιώσεις, που εμφανίζονται με τη σύμβαση αυτή δεσμούς τόσο στενούς ώστε να συνδέονται άρρηκτα με αυτήν, υπόκεινται σε διαφορετικούς κανόνες.

- 57 Συναφώς, το Δικαστήριο υπέμνησε πρόσφατα την ανάγκη να αποφεύγεται, κατά το μέτρο του δυνατού, η αύξηση των αρμοδίων για την ίδια σύμβαση δικαστηρίων (βλ., κατ' αναλογία, ως προς το άρθρο 5, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-256/00, *Besix*, Συλλογή 2002, σ. I-1699, σκέψη 27).
- 58 Η ανάγκη αυτή καθίσταται ακόμη επιτακτικότερη προκειμένου περί συμβάσεως όπως η της κύριας δίκης. Πράγματι, δεδομένου ότι η αύξηση των λόγων δικαιοδοσίας ενδέχεται να πλήξει ιδιαίτερος τα συμφέροντα του ασθενέστερου μέρους της συμβάσεως όπως ο καταναλωτής, προς το συμφέρον της χρηστής απονομής της δικαιοσύνης πρέπει να μπορεί ο τελευταίος να υποβάλλει στην κρίση ενός και του αυτού δικαστηρίου — εν προκειμένω του της κατοικίας του — το σύνολο των δυσχερειών τις οποίες ενδέχεται να γεννήσει μια σύμβαση στη σύναψη της οποίας ώθησε τον καταναλωτή η εκ μέρους του επαγγελματία χρήση διατυπώσεων δυναμένων να παραπλανήσουν τον αντισυμβαλλομένο του.
- 59 Έτσι, μια αγωγή όπως αυτή την οποία ο R. Gabriel προτίθεται να ασκήσει ενώπιον του αρμοδίου εθνικού δικαστηρίου εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 3, της Συμβάσεως των Βρυξελλών και, συνεπώς, παρέλκει να εξετασθεί αν εμπίπτει στο άρθρο 5, αριθ. 1, αυτής.
- 60 Εν όψει του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να δοθεί στο υποβαλλόμενο ερώτημα η απάντηση ότι οι περί δικαιοδοσίας κανόνες της Συμβάσεως των Βρυξελλών πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η έννομη αξίωση του καταναλωτή να υποχρεωθεί, εντός συμβαλλομένου κράτους στην επικράτεια του οποίου κατοικεί και κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας του κράτους αυτού, μια εγκατεστημένη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος εταιρία πωλήσεων δι' αλληλογραφίας να του προσπορίσει κέρδος, όταν η εταιρία αυτή του είχε αποστείλει ονομαστική επιστολή που έδινε την εντύπωση ότι θα του απονεμηθεί βραβείο υπό τον όρον ότι θα παραγγείλει εμπορεύματα ορισμένης αξίας, το κέρδος όμως αυτό δεν προσπορίζεται στον κατανα-

λωτή, παρ' όλον ότι αυτός συνήψε όντως τέτοια παραγγελία, είναι συμβατικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 61 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Αυστριακή και η Γερμανική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 2000 το Oberster Gerichtshof, αποφαινεται:

Οι περί δικαιοδοσίας κανόνες της Συμβάσεως των Βρυξελλών της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και

εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας, με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 29ης Νοεμβρίου 1996 για την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Αυστρίας, της Δημοκρατίας της Φινλανδίας και του Βασιλείου της Σουηδίας, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η έννομη αξίωση του καταναλωτή να υποχρεωθεί, εντός συμβαλλομένου κράτους στην επικράτεια του οποίου κατοικεί και κατ' εφαρμογήν της νομοθεσίας του κράτους αυτού, μια εγκατεστημένη σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος εταιρία πώλησεων δι' αλληλογραφίας να του προσπορίσει κέρδος, όταν η εταιρία αυτή του είχε αποστείλει ονομαστική επιστολή που έδινε την εντύπωση ότι θα του απονεμηθεί βραβείο υπό τον όρον ότι θα παραγγείλει εμπορεύματα ορισμένης αξίας, το κέρδος όμως αυτό δεν προσπορίζεται στον καταναλωτή, παρ' όλον ότι αυτός συνήψε όντως τέτοια παραγγελία, είναι συμβατικής φύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 13, πρώτο εδάφιο, αριθ. 1, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

Macken

Gulmann

Schintgen

Σκουρής

Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 11 Ιουλίου 2002.

Ο Γραμματέας

Η Πρόεδρος του έκτου τμήματος

R. Grass

F. Macken